

РЕШЕНИЕ

№ 1541

гр. София, 08.03.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 20.02.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **1460** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

РЕШЕНИЕ №

гр. София, 08.03.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД СОФИЯ - ГРАД, I отделение, 10 с-в в открито заседание на двадесети февруари през две хиляди и деветнадесета година в състав

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: КАМЕЛИЯ СТОЯНОВА

при секретаря Дора Тинчева като разгледа докладваното от съдия Камелия Стоянова адм. д. № 1460 по описа за 2019 г., за да се произнесе съдът взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 84, ал. 2, във връзка с чл. 85 от Закона за убежището и бежанците. Образувано е по жалба от Ал-А. С. М. А. (съобразно обстоятелствата, отразени в решението – гражданин на Република Г.), [дата на раждане] в [населено място], Емирство К., етническа принадлежност арабин, вероизповедание мюсюлманин, неженен, като предмет на съдебен контрол за

законосъобразност е решение № УП-№К1/25.01.2019 г. на интервюиращ орган в Държавната агенция за бежанците, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 2 и 4 е отхвърлена молбата на Ал-А. С. М. А. за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Излагат се доводи за постановяване на решението при съществено противоречие на административно производствените правила – основание за оспорване по чл. 146, т. 3 от АПК и при противоречие с материалноправни разпоредби – основание за оспорване по чл. 146, т. 4 от АПК. Претендира се отмяната на обжалваното решение.

Ответникът – интервюиращ орган в Държавната агенция за бежанците, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Прокуратурата дава заключение за основателност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 на законосъобразността на оспорения административен акт и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 3 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Производството е било проведено в специален дом за временно настаняване на чужденци по реда на ускорена процедура в производство по общия ред съгласно глава VI, раздел II от Закона за убежището и бежанците. С молба вх. № 105400-15/07.01.2019 г. чужденецът е поискал международна закрила в Република България. Желанието за предоставяне на международна закрила е било заявено от чужденеца лично пред длъжностните лица на Държавната агенция за бежанците с молба вх. № РД09-73/14.01.2019 г., на която дата е регистриран чужденецът. Личните данни на чужденеца са били установени въз основа на копие на паспорт, издаден от Република Г. и от разрешение за продължително пребиваване в Република България. В проведеното интервю чужденецът е заявил, че е роден и през целия си живот е живял в Емирство К., напуснал е тази страна през 2014 г. легално, с паспорт, издаден от Република Г.. Посочва, че през 2017 г., когато за първи път пристигнал легално в Република България в паспорта си, издаден от Република Г. е имал положена българска туристическа входна виза вид „С“, получена от посолството на Република България в Емирство К.. Посочва също така, че от 2007 г. до 2014 г. многократно е пътувал до Емирство К. и после се е връщал в Република България, като винаги е пътувал с паспорта на Република Г.. Посочва, че на 27 октомври 2018 г. паспортът му е иззет от дирекция „Миграция“, като срокът на валидност на този документ е бил до 2017 г. Опитал се е да поднови паспорта си в посолството на Република Г. в Република България, но не е успял, неговата майка също е правила опити да поднови паспорта му в посолството на Република Г. в С. А., но не е успяла. Посочил е, че въпреки че неговата майка е гражданин на Емирство К., то той няма такова гражданство, защото гражданството се предава по бащина линия, а неговият баща също е лице без гражданство.

Посочва, че за разрешаването на въпроса на лицата в Емирство К., подали молби за гражданство, правителството иницирирало кампания за избор на държави, които можело да предоставят гражданство, като посочва, че това били бедни държави, които след инвестиции в местната икономика предоставяли гражданство, след което Емирство К. признавало правото на пребиваване. Родителите на молителя избрали Република Г., посочва, че никога не е ходил там, няма и роднини там. Завършил е висшето си образование в Медицинския университет в [населено място], като поради приемането си в това учебно заведение е получил разрешение за пребиваване, което е изтекло през 2018 г.

По време на интервюто чужденецът е посочил, че в Емирство К. е имал проблеми единствено с липсата на гражданство, няма проблеми с официалните власти, не е бил осъждан или арестуван. След анализ на съдържанието на проведеното интервю интервюиращият орган е направил извода, че чужденецът е гражданин на Република Г., но съгласно неговите изявления е роден в Емирство К.. Поради това според административния орган е следвало да бъдат преценени всички относими факти, свързани както с личното му положение в държавата, чийто гражданин е – Република Г., така и личното му положение в третата държава, в която е пребивавал – Емирство К.. Обстановката в Република Г. е преценена въз основа на информацията, съдържаща се в справка с вх. № МД-814/10.12.2018 г. на дирекция „Международна дейност“. Преценена е и обстановката в Емирство К., но като цяло, като не се установява обстоятелството тази преценка да е направена при съобразяване на твърдяното от чужденеца обстоятелство, а именно обстоятелството, че той е лице без гражданство. След направени анализ е направен извода, че по отношение на чужденеца е налице личен мотив за напускане на държавата му на произход (всъщност от обжалваното решение не се установява обстоятелството коя е държавата на произход на молителя според административния орган).

По време на съдебното производство молителят е представил удостоверение за раждане, издадено от Държавата К., с посочено име на родено дете – С., дата на раждане 25.10.1989 г., име и фамилия на бащата М. А. Х. Ф., националност – без гражданство, име и фамилия на майката – А. Ю. М. А., националност – кувейтка. По време на изслушването на чужденеца в съдебно заседание той е изложил факти, напълно идентични с тези, изложени по време на интервюто пред административния орган.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена чрез административния орган, в съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците, подадена е от надлежна страна по чл. 84 от Закона за убежището и бежанците, и е допустима.

По същество, жалбата е основателна.

С обжалваното решение, на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 2 и 4 е отхвърлена молбата на Ал-А. С. М. А. (съобразно обстоятелствата, отразени в решението – гражданин на Република Г.), [дата на раждане] в [населено място], Емирство К., етническа принадлежност арабин, вероизповедание мюсюлманин, неженен за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

След анализ на събраните по делото доказателства и анализ на приложимите правни разпоредби следва извода за неправилност на решението на административния орган. Изводите си тази съдебна инстанция съобразява с приложимите правни разпоредби на Конвенцията за статута на бежанците, Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, Х. на основните права на Европейския съюз, Директива 2011/95 на Европейския парламент и на Съвета относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (директивата), Конвенцията за статута на лицата без гражданство, приета в Ню Й. на 28 септември 1954 г., Всеобщата декларация за правата на човека (чл. 15), Конвенцията за избягване на всички форми на расова дискриминация (чл. 2 и чл. 9), Международният пакт за граждански и политически права (чл. 24, ал. 3), Конвенцията за намаляване на

случаите на лица без гражданство (чл. 9), и събраните по делото доказателства. Анализът на тези правни норми, съобразяването на обстоятелството на гражданството като основно човешко право, на законодателството в Емирство К. относно гражданството, и съобразяването на информацията относно статута на лицата без гражданство в Емирство К. (съдържаща се в следните източници – „C. - I. and Refugee B. of C., 2016, M. R. G. I. – W. Directory of Minorities and Indigenous People – Kuwait Bidoon, D. 2017, Kuwait – G., S., and U.S. P. – S. 2016, H. R. Watch – W. R. 2018, A. I. R. 2017/2018 – Kuwait, Submission by the U. N. H. C. for Refugees for the O. of the H. C. for H. R. Compilation R. – U. Periodic R. – State of Kuwait, F. H., F. in the W. 2018 – Kuwait, H. O. – Country I. and G. – Kuwait Bidoons, J. 2016, който ще бъде направен в това съдебно решение, съобразени с представените и събрани по делото доказателства обосновава извода за незаконосъобразност на решението на интервюиращия орган. Посочените обстоятелства не са били съобразени от административния орган, поради което на основание чл. 85, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците решението на интервюиращия орган следва да се отмени и делото следва да се върне със задължителни указания на съда за ново решаване по ускорена процедура в производството по общия ред.

Съдът съобразява и обстоятелството, че при постановяване на решението си интервюиращият орган е пропуснал да съобрази и нормата на чл. 4, параграф 3 от директивата. Съгласно посочения текст оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено за всеки отделен случай, като се вземат под внимание следните елементи: всички относими факти, свързани с държавата на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително законите и подзаконовите актове на държавата на произход, както и начинът на тяхното прилагане (б. „а“), относими декларации и документи, представени от молителя, включително и информация, позволяваща да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване или на тежки посегателства (б. „б“); индивидуалното положение и личните обстоятелства относно молителя, включително и фактори като неговото минало, пол и възраст, за да може да се определи, въз основа на личните обстоятелства относно молителя, дали действията, на които той е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване или за тежки посегателства (б. „в“); фактът дали след напускането на държавата на произход молителят е упражнявал дейности, чиято единствена или основна цел е била да се създадат необходимите условия, за да се подаде молба за международна закрила, с цел да се определи дали тези дейности биха го изложили на преследване или на тежки посегателства, ако той би се завърнал в тази държава (б. „г“); дали е разумно да се смята, че молителят би могъл да се ползва от закрилата на друга държава, чието гражданство той би могъл да поиска (б. „д“). Независимо, че по време на проведеното интервю чужденецът е заявил, че проблемите му произтичат от обстоятелството, че е лице без гражданство и от обстоятелството на определеното положение на лицата без гражданство в Емирство К., това обстоятелство не е било изследвано от интервюиращия орган. В тази връзка в мотивите си на това съдебно решение съдът ще даде задължителни указания на административния орган, като в мотивите си съдът ще проследи значението на гражданството като основно човешко право, положението на лицата без гражданство в Емирство К..

Всъщност, основните въпроси, на които следва да даде отговор в последващото си решение интервюиращият орган са следните – 1) дали молителят може да се определи като лице без гражданство, 2) дали той би могъл да бъде приет от властите в Емирство К.,

3)дали лицата без гражданство или т.нар. бидуни се намират в риск от преследване, 4)дали особените обстоятелства, свързани с бежанската история на молителя биха могли да го поставят в ситуация на риск от преследване, 5)дали по принцип т.нар. бидуни в Емиратство К. основават страха си от преследване на някоя от причините, посочени в Конвенцията за бежанците (раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група).

Съгласно чл. 15 от Всеобщата декларация за правата на човека всеки човек има право на гражданство. Съгласно чл. 5 от Международната конвенция за премахване на всички форми на расова дискриминация, в съответствие с основните задължения, посочени в чл. 2 на тази конвенция, държавите – страни по конвенцията се задължават да забранят и премахнат расовата дискриминация във всичките ѝ форми и да гарантират правото на всеки на равенство пред закона, особено при ползването на следните права – правото по б. d, iii, е правото на гражданство. Съгласно чл. 24, ал. 3 от Международни пакт за граждански и политически права всяко дете има право да придобие гражданство. Съгласно чл. 9 от Конвенцията за намаляване на случаите на лица без гражданство договарящите се държави не могат да лишават лице или група от лица от тяхното гражданство на расови, етнически, религиозни или политически основания. Значението на гражданството като основно човешко право е особено ясно изразено в думите на Е. Warren (преди повече от половин век), съдия от Върховния съд на САЩ, в което се посочва, че „гражданството е основно човешко право, защото без гражданството хората губят възможността за достъп до техните права“. Центърът на бежанското право е, че тези, които изпитват основателен страх от преследване в страната си по произход и не могат да разчитат на собственото си правителство да защити техни основни права, могат да поискат предоставянето на международна закрила.

Бежанците могат да притежават паспорти, но и това обстоятелство не ги защитава, защото те са de facto лица без гражданство докато продължава да съществува опасността от преследване и поради тази причина те се нуждаят от заместваща защита, която им се дава от Конвенцията за бежанците и международното бежанско право (G.-G., 2007). Всъщност лицата, които са без гражданство са лишени от права и поради причината, че нито едно правителство не ги признава за граждани на съответната държава, те следва да бъдат определени като уязвими лица. Много често лицата без гражданство нямат удостоверения за раждане, много от тях не могат да получат документи за пътуване, за да посетят семействата си в друга страна. Действително, държавите могат по силата на националното си право, да им разрешат да останат, да им разрешат да работят, да посещават училища или да взимат участие в други сфери от обществения живот. Държавите също така могат, като своя политика, да признаят на лицата без гражданство всички права, които признават на лицата, които не са граждани на съответната държава. Но във всички случаи, ако държавата, в която пребивават тези лица не им разреши да останат, то тогава лицата без гражданство, за разлика от другите лица, които не са граждани на държавата, нямат друга държава, в която те да се завърнат. Така например лицата без гражданство, които отиват в друга държава, за да търсят работа получават разрешение да останат, докато имат и съответното разрешение за работа и след изтичането на неговия срок те са задължени да напуснат съответната държава, и няма друга държава, включително и държавата, в която те са родени, която да има задължението да ги приеме. В тази случаи, действително липсата на гражданство е приравнена на липсата на права (Kate Darling, I. J. of Refugee Law, Volume 21, Issue 4, 1 D.

2009).

Всъщност отказите от влизане обратно в страната, в която са родени, отказите за издаване на удостоверения за раждане, невъзможността за получаване на документи за пътуване са само примери за защитата, от която се нуждаят лицата без гражданство. В тази връзка и в много случаи лицата без гражданство изпитват основателен страх от преследване, който страх при условие че е по някоя от причините, попадащи в член 1, раздел А, точка 2, първа алинея от Женевската конвенция, съгласно който терминът „бежанец“ се прилага към всяко лице, което „при основателни опасения от преследване по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения, се намира извън страната, чийто гражданин то е, и не може да се ползва от закрилата на тази страна, или не желае да се ползва от такава закрила поради тези опасения; или, бидейки без гражданство и намирайки се извън страната на своето предишно обичайно местоживееие в резултат на подобни събития, не може да се завърне или, поради такива опасения, не желае да се завърне в нея“, обосновава прилагането на нормите на бежанското право. Посочената норма несъмнено предполага извода, че приложимостта ѝ е по отношение на лице, което се намира извън страната, чийто гражданин то е, и не може да се ползва от закрилата на тази страна, или не желае да се ползва от такава закрила поради тези опасения; или, бидейки без гражданство и намирайки се извън страната на своето предишно обичайно местоживееие в резултат на подобни събития, не може да се завърне или, поради такива опасения, не желае да се завърне в нея. По този начин Конвенцията за бежанците несъмнено включва в приложното си поле и лицата без гражданство. Всъщност, се съобразява и обстоятелството, че при изготвянето на текстовете на Конвенцията се предполага, че лицата без гражданство са явление, което е типично за времето си и което няма да продължи да съществува дълго. Това обстоятелство е нормално и съобразено с факта, че лицата без гражданство се появяват в резултат на разпадането на империите и на процеса на деколонизация, като се предполага, че лицата без гражданство постепенно ще изчезнат след изчезването на империите, получаването на независимост на колониите.

Историята, обаче доказва, че това предвиждане се оказва невярно. ВКБООН посочва, че в днешно време в света съществуват около 10 милиона лица без гражданство. Това е резултат на политически преврати, въоръжени конфликти или преследване поради етническа принадлежност (примери в това отношение са мюсюлманите рохинга, палестинците, много лица, родени в Доминиканската Република, когато през м. септември 2013 г. хиляди лица, родени в Доминиканската Република се оказват лица без гражданство поради решение на Конституционния съд на Доминиканската Република, която тълкува конституционни разпоредби свързани с гражданството, като изключва от гражданството на републиката лицата, чиито родители са незаконни мигранти през последните 85 години, като постановява включително, че разпоредбите относно гражданството се прилагат с обратно действие от 1929 г.). Други обстоятелства,

предизвикали появата на лица без гражданство са свързани с разпадането на определени държави (като например разпадането на СССР през 1991 г., на Ю. в началото на 1990 г., независимостта на Е. от Е.). Във всички случаи, в Европа след Първата световна война ситуацията се променя драстично. Въвеждането на паспортната система и на визите, засиленият контрол спрямо чужденците, правните норми, регулиращи всички аспекти на социалния живот (работа, упражняване на определена професия, изхранване, движение вътре в страните) поставят лицата без гражданство в постоянен досег с официалните власти на съответната държава и по този начин и тези лица (лицата без гражданство) осъзнават статута си на уязвима група лица. Това обстоятелство се отчита и в разпоредбите на Конвенцията за бежанците, както и в разпоредбите на Конвенцията за статута на лицата без гражданство. Както и се посочи по-горе в мотивите на това съдебно решение съгласно чл. 1, параграф 1 от Конвенцията за статута на лицата без гражданство, лице без гражданство означава лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство.

Несъмнено е, че посочената дефиниция има много широк обхват. През 1949 г., преди приемането на конвенцията за бежанците, в доклада, подготвен от Икономическия и социален съвет на ООН, в част III посочва, че са налице две категории лица без гражданство – лица без гражданство *de jure* и лица без гражданство *de facto*. Лицата без гражданство *de jure* са тези, които не са граждани на никоя държава, защото или поради рождение или пък впоследствие те не са получили гражданство или защото по време на живота си те са загубили своето гражданство и не са придобили ново гражданство. Лицата без гражданство *de facto* са тези, които напускат страната на която са граждани повече не се ползват от защитата и подкрепата на националните власти или поради причината, че тези власти отказват да им дадат тази защита и подкрепа, или пък защото те самите са отхвърлили защитата и подкрепата на държавата, на която са граждани. Притежаването на гражданство или националност на съответната държава се приема от международното публично право като обстоятелство, което има значителен ефект за всяко едно лице. То е свързано и с възможността на лицето да пребивава и да се завърне в страната си. Това обстоятелство е признато още от ранния етап на развитието на международното право и е ясно изразено в чл. 13, ал. 2 от Всеобщата декларация за правата на човека, съгласно който всеки човек има право да напусне всяка страна, включително своята, и да се върне в страната си, както и в чл. 12, ал. 4 от Международния пакт за граждански и политически права, съгласно който никой не може да бъде произволно лишен от правото да влезе в собствената си страна. В общ коментар № 27 на Комисията на ООН за правата на човека се посочва, че правото на човек да влиза в собствената си страна показва специалната връзка, която съществува между този човек и тази страна, като това право има различни аспекти. То включва и правото на човека да остане в собствената му страна, то включва не само правото на човека да се завърне в страната си след като я е напуснал, но то дава също така правото да се завърне в

страната си за първи път, ако е бил роден извън тази страна. Правото да се завърне в страната е от първостепенно значение.

Както и се посочи по-горе в мотивите на това решение, приложимостта на дефиницията за бежанец, която дава Конвенцията за бежанците изисква не само лицето да се намира извън страната, чийто гражданин то е, и не може да се ползва от закрилата на тази страна, или не желае да се ползва от такава закрила поради тези опасения; или, бидейки без гражданство и намирайки се извън страната на своето предишно обичайно местоживееене в резултат на подобни събития, не може да се завърне или, поради такива опасения, не желае да се завърне в нея, но също така и основателен страх от преследване поради някоя от причините, посочени в тази дефиниция, а именно поради основателен страх от преследване по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения. Самото обстоятелство, че едно лице е без гражданство, несъмнено не означава, че същото може да бъде определено като бежанец (в този смисъл *Revenko v S. of the State for the H. D., Court of A., C. D., E. and Wales*). Следователно, несъмнено е обстоятелството, че само и единствено това, че едно лице е без гражданство не означава, че същото има правото на международна закрила. Този извод следва както от разпоредбите на Конвенцията за бежанците, така и от разпоредбите на директивата и от Закона за убежището и бежанците. Съгласно чл. 8, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Съгласно член 1, раздел А, точка 2, първа алинея от Женевската конвенция терминът „бежанец“ се прилага към всяко лице, което „при основателни опасения от преследване по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения, се намира извън страната, чийто гражданин то е, и не може да се ползва от закрилата на тази страна, или не желае да се ползва от такава закрила поради тези опасения; или, бидейки без гражданство и намирайки се извън страната на своето предишно обичайно местоживееене в резултат на подобни събития, не може да се завърне или, поради такива опасения, не желае да се завърне в нея“. Следователно, при произнасянето си интервюиращият орган следва да прецени значението на гражданството като основно човешко право, при съобразяването на обстоятелството, че самият факт, че лицето е без гражданство не може да придаде качеството му на бежанец, при условие, че не се докаже основателен страх от преследване поради една от причините, посочени в Конвенцията за бежанците. След съобразяването на това обстоятелство, както се посочи и по-горе в мотивите на това съдебно решение, при последващото решение интервюиращият орган следва да даде отгово на следните въпроси: 1) дали молителят може да се определи като лице без гражданство, 2)дали той би могъл да бъде приет от властите в Емирство К., 3)дали лицата без

гражданство или т.нар. бидуни се намират в риск от преследване, 4)дали особените обстоятелства, свързани с бежанската история на молителя биха могли да го поставят в ситуация на риск от преследване, 5)дали по принцип т.нар. бидуни в Емирство К. основават страха си от преследване на някоя от причините, посочени в Конвенцията за бежанците (раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група). При отговора на тези въпроси интервюиращият орган следва да подлежи на преценка и съображенията, които ще бъдат изложени по-долу като мотиви на това съдебно решение.

В проведеното интервю чужденецът е заявил, че е роден и през целия си живот е живял в Емирство К., напуснал е тази страна през 2014 г. легално, с паспорт, издаден от Република Г.. Посочва, че през 2017 г., когато за първи път пристигнал легално в Република България в паспорта си, издаден от Република Г. е имал положена българска туристическа входна виза вид „С“, получена от посолството на Република България в Емирство К.. Посочва също така, че от 2007 г. до 2014 г. многократно е пътувал до Емирство К. и после се е връщал в Република България, като винаги е пътувал с паспорта на Република Г.. Посочва, че на 27 октомври 2018 г. паспортът му е иззет от дирекция „Миграция“, като срокът на валидност на този документ е бил до 2017 г. Опитал се е да поднови паспорта си в посолството на Република Г. в Република България, но не е успял, неговата майка също е правила опити да поднови паспорта му в посолството на Република Г. в С. А., но не е успяла. Посочил е, че въпреки че неговата майка е гражданин на Емирство К., той няма такова гражданство, защото гражданството се предава по бащина линия, а неговият баща също е лице без гражданство. Посочва, че за разрешаването на въпроса на лицата в Емирство К., подали молби за гражданство, правителството иницирирало кампания за избор на държави, които можело да предоставят гражданство, като посочва, че това били бедни държави, които след инвестиции в местната икономика предоставяли гражданство, след което Емирство К. признавало правото на пребиваване. Родителите на молителя избрали Република Г., посочва, че никога не е ходил там, няма и роднини там. Завършил е висшето си образование в Медицинския университет в [населено място], като поради приемането си в това учебно заведение е получил разрешение за пребиваване, което е изтекло през 2018 г. По време на интервюто чужденецът е посочил, че в Емирство К. е имал проблеми единствено с липсата на гражданство, няма проблеми с официалните власти, не е бил осъждан или арестуван.

При съобразяване на личната история на чужденеца, на представеното като доказателство по спора удостоверение за раждане и на информацията относно положението на лицата без гражданство, т. нар. бедуни в Емирство К. (съдържаща се в „С. - I. and Refugee B. of C., 2016, M. R. G. I. – W. Directory of Minorities and Indigenous People – Kuwait Bidoon, D. 2017, Kuwait – G., S., and U.S. P. – S. 2016, H. R. Watch – W. R. 2018, A. I. R. 2017/2018 – Kuwait, Submission by the U. N. H. C. for Refugees for the O. of the H. C. for H. R. Compilation R. – U. Periodic R. – State of Kuwait, F. H., F. in the W. 2018 – Kuwait, H. O. – Country I. and G. – Kuwait Bidoons, J. 2016, N. Z. A. №72635/01/2003, законодателството на Емирство К.) следва

преценката, че чужденецът е лице без гражданство. Съгласно информацията, съдържаща се в посочените източници думата „бидун“ е от арабски произход и означава „без“, а думите „Bidoon jinsiyya“, използвани в К. означават „без националност“, „без гражданство“. Лицата, определяни като „бидуни“ представляват голяма група от племена, разпръснати между Република И., Ислямска Република И., Сирия и С. А. и в К., като по-голямата част от тях са мюсюлмани – шиити. Много от тези племена населяват територията в, и около К. от векове. Кратко резюме на по-новата история на бедуните се съдържа в посоченото по-горе решение N. Z. A. №72635/01/2003, като тази история (съдържаща се в мотивите на това решение), почива на информация, съдържаща се в посочените по-горе източници. Посочва се, че бидуните в К. са около 120 000, като около 240 000 живеят извън страната, повечето от тях желаят да се завърнат, но нямат съответните разрешения за това от властите в К..

Съгласно доклада на H. R. Watch – Kuwaiti Bidoon and the V. of Statelessness, 12 J. 2011, бидуните се разделят в три групи. Първата група включва тези, които са заявили, че са граждани на К., но техните родители са пропуснали да декларират това обстоятелство или са загубили документите. Счита се, че сред тази група са наследниците на племена от номади, които често пресичат границите на държавите от Залива, но се заселели/установили трайно в К. преди независимостта на държавата. Тези хора никога не са имали гражданството на някоя държава. Втората група е съставена от предишни граждани от други арабски държави (като Република И., Сирия, Й.) и техни наследници, които пристигат в К. през 60-те и 70-те години, за да работят във въоръжените сили или в полицията. Правителството на К. предпочита да регистрира тези хора като бидуни, вместо да разкрива тази политически чувствителна политика за набиране на хора във въоръжените си сили. Много от тези хора се заселват в К. заедно със семействата си и никога не напускат тази страна. Третата категория бидуни се състои от лица, родени от майки, които са граждани на К. и бащи, които са бидуни. До средата на 80-те години правителството на К. третира бидуните като законни обитатели на К., като съобразява исканията им за предоставяне на гражданство, което ги отличава от другите лица без гражданство, като например палестинците от Газа. Те дори заемат постове в полицията и въоръжените сили и имат възможността да им бъдат издадени временни паспорти съгласно чл. 17 от съответния закон 11/1962, в сила в страната. Често срещани са и браковете между бидуни и граждани на К. и поради особеностите при прилагането на националното право не е необикновено в едно семейство да има членове с различно гражданство – граждани на страната, граждани по натурализация и бидуни. През 1985 г., обаче правителството започва да прилага серия от мерки, които лишават бидуните от всичките им предишни права.

Ограниченията в правата се засилват особено по време на инвазията на Република И. през 1990 – 1991 г. В началото на 1993 г. бидуните са принудени да плащат услугите по здравеопазване, докато тези услуги остават безплатни за гражданите на К.. На 3 юни 2000 г. правителството на К. приема закон № 22, свързан с

натурализацията, като натурализацията на бидуните е силно ограничена – по-малко от 20% от бидуните могат да отговорят на въведените с този закон условия за натурализация. Вследствие на приемането на този закон правителството на К. започва деветмесечна програма, свързана с това да принуди бидуните да приемат гражданството на друга държава и обявявайки като условие за придобиване на разрешение за пребиваване и упражняването на други права на наличието на гражданство на К.. Натурализираните са по-малко от хиляда чужди граждани, като сред тях са не само бидуни, но и техните съпруги, както и други чужди граждани. Съгласно чл. 17 от Закона за паспортите, променен през 1963 г. и след това през 1997 г., паспорт на К. се издава на лицата, които са граждани на К. съгласно националното право по това време, и ако е необходимо, министърът на вътрешните работи може да издаде паспорт на държавни служители, които не са граждани на К., но работят за правителството извън страната, за периода на тяхната мисия извън страната. Действително, в информацията, съдържаща се в посочените източници се посочва, че паспорти са били издадени на някои бедуни, поради необходимостта от пътуване извън страната, главно за посещения в Мека, но дори и в тези случаи издаването на паспорти е било трудно. За периода 1990/1991 като резултат от първата война в Залива, правителството на К. изпълнява политиката по прогонването извън страната на много бидуни, като около 120 000 от тях са напуснали страната по това време и не им е разрешено да се върнат обратно. Тези лица не са наричани повече бидуни, а просто граждани, които не са кувейтци, като техният статут е приравнен на незаконно пребиваващите чужденци. Основната цел на закона от 2000 г. е да отнеме гражданските и политическите права на бидуните, които по-рано са се ползвали от тях.

С министерски декрет от м. ноември 2010 г. в К. е създадена т.нар. Централна система във връзка с издаването на разрешения на незаконно пребиваващите лица (C. S. to resolve Illegal Residents), административен орган, компетентен да разглежда молбите на бидуните за предоставяне на гражданство. Този административен орган е известен с името „Комитет за бидуните“. На този административен орган принадлежи изключителното право да разглежда всички спорни въпроси, свързани с гражданството на бидуните и техните официални документи. Основният документ за идентификация в К. е картата за идентичност, която притежават всички граждани в К. и лицата, които пребивават на законно основание в страната. Бидуните нямат правото да получават такава карта. Тези карти са необходими за придобиването или продажбата на недвижима собственост, откриването на банкови сметки, постъпването в държавни университети, наемането на работа, регистриране на раждане, брак или смърт. Този комитет за бидуните, съгласно министерския декрет, по отношение на бидуните, които са регистрирани между 1996 г. и 2000 г. издава карти, които са наречени „зелени карти“. Тези карти съдържат името на лицето, адреса и датата на раждане, но в тях е записано, че те не могат да служат като документ за самоличност, а само при определени специфични случаи, които случаи по принцип остават неизвестни.

Картите следва да се подновяват всяка година или веднъж на две години. През м. ноември 2010 г. властите в К. оповестяват резултатите от изследване, в което се посочва, че в страната има 106 000 човека, които са с неустановена националност. Посочва се, че 34 000 от тях остават кандидати за гражданство, докато останалите 68 000 имат друг произход. На тези хора (с друг произход) е даден кратък срок да установят статута си, което означава, че те следва да поискат да им бъдат издадени паспорти или пък да придобият гражданството на друга страна. Тези, които не успеят да сторят това са застрашени от експулсиране. В доклада на Н. R. Watch се съобщава, че нерегистрираните бидуни, т.е. тези, които не могат да подновят картите си са изправени пред големи затруднения.

Съобщава се още, че някои от тези нерегистрирани бидуни, които в миналото са намерили начин да получат паспорти за гражданство на други страни, са под подозрение, че тези паспорти са неистински. Тези бидуни, които представят тези паспорти за започване на работа или за получаване на удостоверения за раждане или за сключване на граждански брак и поради подозрението, че тези паспорти са неистински и поради тази причина получават отказ за подновяването им, след това откриват, че техните досиета в комитета са затворени и те не могат да подновят исканията си за издаване на нови карти. Поради тази причина на територията на К. те имат статута на незаконно пребиваващи. За да изпълнят изискванията на властите за издаване на документи за самоличност, включително и удостоверения за раждане, брак и смърт, бидуните следва да получат съответното разрешение от комитета. Бидуните, които отнасят исканията си за получаване на разрешение от комитета съобщават, че много често получават откази с посочване на мотиви, че отказите са свързани със сигурността, а в други случаи с посочването на мотивите, че съответното лице има друго гражданство и следва да „поправи“ това обстоятелство. Действително, във всеки един от посочените по-горе източници се съобщава и обстоятелството, че са направени опити за промяна на ситуацията. През м. март 2011 г. правителството официално съобщава, че е готово да предостави пакет от граждански, социални и икономически права на бидуните, сред тези права включително и правото на документи за самоличност, включващи удостоверения за раждане, удостоверения за брак и паспорти, както и правото на достъп до образование и здравеопазване. В доклада на Н. R. Watch се съобщава, че тази реформа никога не е била приложена, но в доклада за следващата 2012 година се съобщава, че що се отнася до обещанията на правителството по отношение на бидуните за достъп до здравеопазване, образование, достъп до работа, много от бидуните са потвърдили достъпа си до тези права, но са продължили да поставят проблемите, свързани с получаването на документи за самоличност.

В доклада се посочва, че през 2009 г. членовете на парламента на К. разглеждат проект на закон относно гражданските, юридическите и социалните права на лицата без гражданство, който би следвало да предостави достъп до всички граждански и социални права и на бидуните, което включва и задължението им да се регистрират, включително и тези, чиито потомци са родени в К.. Независимо от това, обаче този закон продължава да определя бидуните като незаконно

пребиваващи в К. и пропуска да регламентира механизъм за разглеждане на исканията на бидуните по отношение на тяхното гражданство. При обобщаване на информацията, съдържаща се в посочените по-горе източници може да се направи извода за съществуването на няколко групи от хора в К. (с оглед на правата, които са им предоставени). Без да се отделя внимание на чужденците, които работят временно в К., постоянните жители включват на първо място тези, които притежават карти за самоличност, които им дават всички права, включително правото на притежаване собственост, да се регистрират за получаването на работа, да получават безплатно образование и медицински грижи. Тук се включват и бидуните, на които е било дадено гражданство. Втората група се състои от бидуните, които притежават т.нар. карти за сигурност (известни още като „зелени карти“). Това са хората, които са регистрирани от комитетата на бидуните между 1996 г. и 2000 г. Тези карти не представляват по същността си документи за самоличност и посочените източници не дават яснота какви права те дават на притежателите си. Това, което се съобщава в посочените източници е, че на тези лица могат да се издават временни паспорти, за да могат да пътуват за обучение, медицинско обслужване или пък по религиозни причини. Третата група се състои от т.нар. нерегистрирани бидуни, това са тези, които не могат да подновят картите си за сигурност или тези, които никога не са получили такива карти. На тази група от хора са отказани всякакви права, те не могат да получат паспорти. Единственото право, което им е предоставено е правото да получат медицинско обслужване от скъпи частни лечебни заведения.

При преразглеждането на въпроса интервюиращият орган следва да съобрази тези обстоятелства, бежанската история на чужденеца, в която той посочва, че неговият основателен страх от преследване е свързан именно с обстоятелството, че в К. той е лице без гражданство и с нормата на чл. 9, параграф 1, б. „а“ и б. „б“ от директивата, съгласно която, за да бъде разглеждан като действие на преследване по смисъла на член 1, буква А от Женевската конвенция, този акт трябва да е достатъчно сериозен по своето естество или по повтаряемия си характер, за да представлява тежко нарушение на основните права на човека, и по-специално на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи; или представлява съвкупност от различни мерки, включително нарушения на правата на човека, която е достатъчно тежка, за да засегне отделното лице по начин, сравним с посоченото в буква а). С оглед евентуалната приложимост на изключващите клаузи на конвенцията и с оглед на обстоятелството, че жалбоподателят в това съдебно производство е притежавал паспорт на гражданин на Република Г., по никакъв начин не обосновава заключението на извършването на престъпление за получаването или използването на неистински паспорт. При последващото разглеждане на въпроса, с оглед на посочената информация, интервюиращият орган следва да разгледа положението на бидуните, които притежават документи за самоличност (и които според тази съдебна инстанция не са подложени на преследване), за разлика от

бидуните, които не притежават документи за самоличност и които вероятно страдат от риск от преследване. При разглеждането на въпроса също така интервюиращият орган следва да съобрази обстоятелството, че жалбоподателят в това съдебно производство разполага с удостоверение за раждане, което вероятно е издадено в периода, когато на бидуните е било предоставено това право.

Преценката за предоставяне на статут на бежанец на лицето следва да бъде съобразена именно с обстоятелството на изтичане на валидността на паспорта му, издаден от Република Г., с обстоятелството, че не притежава документ за самоличност и с приложимостта на чл. 3 от Конвенцията за правата на човека. Преценката следва да бъде направена с оглед на информацията, съдържаща се в посочените източници, от които може да се направи извода, че властите в К. не биха приели на територията си жалбоподателят в това съдебно производство. Интервюиращият орган следва да изследва също така обстоятелството на възможност на лицето да получи гражданство по натурализация в К., при съобразяване на информацията, съдържаща се в посочените източници, че властите в К. са изградили системата си на получаване на гражданство по натурализация по такъв начин, че незначителен брой бидуни са получили това право, като политиката на държавата е тези лица да получат чужда националност или да останат лица без гражданство. В процесния случай единственият паспорт, който е притежавал жалбоподателят е този от Република Г., като не може да се установи обстоятелството, че може да получи гражданство на която и да е друга държава. Няма основания и да се приеме, че той може да получи гражданство на К.. Следователно, както се посочи и по-горе в мотивите на това съдебно решение, жалбоподателят е лице без гражданство. Връщането му в страната му, в която е било постоянното му пребиваване не е възможно (с оглед на информацията, която се съдържа в посочените по-горе източници), доколкото същият като лице без гражданство не би бил приет на територията на К.. Следващият въпрос, на който следва да бъде даден отговор от интервюиращия орган е дали статута на жалбоподателя като лице без гражданство от К. го поставя на сериозен риск от преследване при завръщането му в К.. Отговорът на този въпрос следва да бъде даден, защото при условие, че се приеме обстоятелството, че жалбоподателят не може да се завърне в К., като вследствие от това, не може да се счита, че има основателен страх от преследване поради някоя от причините, посочени в Конвенцията за бежанците. Защото самият факт, че чужденецът не може да се завърне в К. не означава, че е налице основателен страх от преследване поради някоя от причините, посочени в конвенцията за бежанците.

Това, което следва да прецени интервюиращият орган е дали при евентуалното завръщане на чужденеца в К., той би бил подложен на преследване или би изпитвал основателен страх от преследване, защото според Конвенцията за бежанците не всяко нарушаване на човешките права може да се определи като основание за предоставяне на международна закрила. Следва да се съобрази и обстоятелството при възможност за завръщане на чужденеца в К., качеството в което той ще се завърне там, т.е. в какво качество ще бъде приет в К. – дали в

качеството на незаконно пребиваващо лице или в друго качество. При условие, че бъде приет в качеството на незаконно пребиваващ чужденец (без документи за самоличност и без възможността да му бъдат издадени такива – при съобразяване на законодателството на К.) би било налице основателно предположение, че това лице – бидун, без съответните документи за самоличност, ще изпитва основателен страх от преследване. Следователно, интервюиращият орган отново следва да направи преценката за правното положение в К. на бидуните без документи за самоличност, за разлика от тези, които притежават документи за самоличност. Следващото обстоятелство, което следва да бъде преценено от интервюиращия орган при последващото разглеждане на молбата е на преценката дали по отношение на т.нар. бидуни в К. е налице реален риск от преследване. Преценката на това обстоятелство следва да се направи при съобразяване на факта, че по принцип невъзможността на едно лице да бъде предоставено гражданство на съответната държава не обосновава изначален риск от преследване. Преценката следва да бъде конкретна за конкретната държава.

По отношение на К., обаче, съобразно информацията, съдържаща се в посочените по-горе източници, гражданството е съществено значимо, доколкото властите в тази държава като изключват бедуните от възможността да получат гражданство и определяйки ги като незаконно пребиваващи чужденци на територията на К., всъщност ограничават правото им на достъп до основни граждански, политически, икономически и културни права, в сравнение с тези, които имат гражданство или са законно пребиваващи чужденци. Съгласно информацията, съдържаща се в „C. - I. and Refugee B. of C., 2016, M. R. G. I. – W. Directory of Minorities and Indigenous People – Kuwait Bidoon, D. 2017, Kuwait – G., S., and U.S. P. – S. 2016, H. R. Watch – W. R. 2018, A. I. R. 2017/2018 – Kuwait, Submission by the U. N. H. C. for Refugees for the O. of the H. C. for H. R. Compilation R. – U. Periodic R. – State of Kuwait, F. H., F. in the W. 2018 – Kuwait, H. O. – Country I. and G. – Kuwait Bidoons, J. 2016 г. е налице разширяваща се и систематична дискриминация по отношение на бидуните, изразяваща се в нарушаване и застрашаване на техните граждански и политически права. К. отказва да даде гражданство на много бидуни, живеещи в К.. Съобразява се, разбира се и обстоятелството, че тази ситуация не е относима по отношение на всички бидуни, т.е. тя не е относима по отношение на тези лица, които имат гражданство на К.. Последното обстоятелство, на което следва да бъде направена преценка от интервюиращия орган е дали е налице преследване поради някоя от причините, посочени в Конвенцията за бежанците - основателен страх от преследване по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения.

По време на проведеното интервю не е бил заявен основателен страх от преследване поради религия националност, политически убеждения. С оглед на заявеното от молителя основание за преследване, преценката е вероятно да бъде направена с оглед на обстоятелството на основателен страх от преследване поради принадлежност към определена социална група или раса. Обосноваването на основателен страх от преследване поради принадлежност към определена социална

налага изясняване на съдържанието на понятието „определена социална група“. Теорията приема, че в световен мащаб най-известните случаи на съдебната практика, свързани с изясняването на съдържанието на понятието „принадлежност към определена социална група“ са два – *Matter of Acosta* (1985, U. States), and *Ward* (1993, С.). Първоначално, в сравнителен мащаб, в съдебната практика, свързана с прилагането на Конвенцията за бежанците, тази практика възприема принадлежността към определена социална група като полезна основа в изясняването на другите четири опасения от основателно преследване – поради принадлежност към определена раса, националност, политически убеждения и религия. Един от първите случаи, основан на това разбиране е канадското дело *W. (Attorney G. of C. v P. F. W., Federal Court of A. Decision, M. 5 1990)*. В това решение Върховният съд на К. посочва, че значението, което се влага в понятието „определена социална група“, в законодателството следва да вземе под внимание и да отчита общите и значими теми за защита на човешките права и защитата от дискриминация, които определят основата на международната закрила на бежанците. Върховният съд на К. посочва, че са възможни три категории социални групи, които могат да съобразят значимите теми за защита на човешките права – групи, които споделят една вродена и непроменима характеристика, групи, чиито членове са се обединили доброволно и които споделят характеристика или вяръване, до такава степен съществени за идентичността и достойнството им, че в противен случай те не биха се обединили и групи, чиито членове споделят обща история, която не подлежи на изменение.

Примери за възможни членове на групите са посочени на стр. 39 от решението, където съдът посочва, че първата група би могла да обхване лица, които изпитват основателен страх от преследване, основан на техния пол, език или сексуална ориентация, докато втората група например би могла да включи представители на организации за защита на човешките права. Третата група би могла да се определи и е относима към лица, които споделят общо минало, в което по отношение на тях е съществувал страх от преследване и тази група би могла да се определи като най-широка. Второто разбиране, което е по-теоретично е, че понятието „принадлежност към определена социална група“ би могло да се използва като по-обхватно понятие по отношение на лицата, които обосновават преследване, но не обосновават преследване в никоя от посочените други четири групи причини за преследване. В исторически план се е оформила и позиция, която застава по средата на тези две мнения, като тя е формулирана най-добре в делото *Matter of Acosta* (1985, U. States).

Всъщност, и двете определяни от правната теория като особено важни решения по отношение на изясняването на съдържанието на понятието „определена социална група“ основават мотивите си на Преамбюла на Конвенцията на бежанците, че всички хора се ползват от основните права и свободи без дискриминация. Както и се посочи по-горе в мотивите на това съдебно решение съгласно член 1, раздел А, точка 2, първа алинея от Женевската конвенция терминът „бежанец“ се прилага към всяко лице, което „при основателни опасения от преследване по причина на

раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения, се намира извън страната, чийто гражданин то е, и не може да се ползва от закрилата на тази страна, или не желае да се ползва от такава закрила поради тези опасения; или, бидейки без гражданство и намирайки се извън страната на своето предишно обичайно местоживееие в резултат на подобни събития, не може да се завърне или, поради такива опасения, не желае да се завърне в нея“. Действително, този текст, както и останалите текстове на конвенцията трябва да се прилагат като се отчитат нейните цели и имайки предвид именно принципите, отразени в преамбюла, че хората следва да упражняват основните си права и свободи без дискриминация и че стремежът е също така по отношение на бежанците да се осигури упражняването на основните права и свободи във възможно най-голяма степен. Подобен начин на тълкуване на конвенцията, а именно в съответствие с нейните цели би могло да намери своето основание в чл. 31 – 33 от Виенската конвенция за правото на договорите (приложима съобразно чл. 1, т. 2), като съобразно чл. 31, т. 1 договорът трябва да се тълкува добросъвестно, в съответствие с обикновеното значение, което следва да се дава на термините на договора в техния контекст, а също така в духа на обекта и целите на договора, а съобразно чл. 31, т. 2 за целите на тълкуването на договора контекстът обхваща освен текста, включително преамбюла и приложенията. Четирите причини, обосноваващи основателен страх от преследване – поради религия, раса, националност и политическо убеждение се ясни и не оставят място за противоречиви тълкувания, както и за определено съмнение. За разлика от тях, понятието „определена социална група“ е предмет на множество и различни тълкувания.

При определянето на това понятие, следва да се съобрази обстоятелството, че конвенцията е относима не към всички случаи на насилие, а е относима, към случаите на насилие, основани на дискриминация (обстоятелство, което както се посочи следва от преамбюла на конвенцията). Всъщност засилващото се значение на принадлежността към определена социална група като основание за търсещите убежище лица довежда до провеждането на експертна среща на представители на ВКБООН през м. септември 2001 г. в С. Р., Република Италия, която по-нататък е последвана от създаването на Наръчника за международна закрила, чиято цел е да изясни това основание, от 7 май 2002 г. В наръчника си ВКБООН приема, че определена социална група е група от хора, която споделя общи характеристики, различни от риска им да бъдат преследвани (те, лицата), или които се възприемат като група от обществото. Характеристиката е такава, която е вродена, непроменима или която е основна за определянето на съвестта или за упражняване на човешките права. Така определена, тази дефиниция включва характеристики, които са исторически и поради това не биха могли да бъдат променени, и дори такива, които дори и да е възможно да бъдат променени не може да се изисква да бъдат променени, защото са много тясно свързани със същността на човека или са изражение на упражняването на основните човешки права. Действително, ВКБООН приема, че определената социална група не би могла да бъде дефинирана

изключително чрез страха от преследване у нейните членове, но следва да се отбележи обстоятелството, че се приема, че действията на преследване срещу групата могат да бъдат определящ фактор при определянето ѝ като такава и по този начин да я направят отграничима в обществото. Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство, като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, в преамбюла си отчита необходимостта да се приеме ново общо понятие относно основанието за преследване „принадлежност към определена социална група“.

Съгласно чл. 10, параграф 1, б. „г“ една група се счита за определена социална група, когато по-специално нейните членове споделят една вродена характеристика или обща история, която не подлежи на изменение, или споделят характеристика или вярване, до такава степен съществени за идентичността или съзнанието, че не би следвало от лицето да се изисква да се откаже от тях, и тази група има собствена идентичност в съответната държава, защото е разглеждана като различна от заобикалящото я общество. Текстът не оставя съмнение, че една група би следвало да се определи като определена социална група, по-специално, когато са налице едновременно условията, посочени в подпараграфи „i“ и „ii“, т.е. когато членовете на тази група споделят вътрешни характеристики, които не могат да бъдат променени или споделят характеристика или вярване, което е толкова фундаментално, че неговото значение е именно да ги индивидуализира, като тази група има отделна идентичност в съответната държава, като именно поради тази идентичност тя се възприема като различна от заобикалящото общество в тази държава. Съдържанието на критерия, който е посочен в третия подпараграф е по-различно, но с оглед на предмета на спора и заявления основателен страх от преследване и обоснован с точно определено обстоятелство от молителя, е неотносим в това съдебно производство и няма да бъде предмет на анализ в това съдебно решение. Следователно, доколкото посочения текст следва да се тълкува по начина, посочен по-горе, следва извода несъмнения извод, че ако са изпълнени неговите предпоставки, то са налице основанията за предоставяне на международна закрила. Настоящата съдебна инстанция, разбира се, съобразява и обстоятелството, че в своите коментари от м. януари 2005 г. по отношение на директивата, отменена с тази директива, а именно в коментарите си по отношение на Директива 2004/83/ЕС, ВКБООН застъпва виждането, че двата критерия, така както са посочени в букви „i“ и „ii“ „i“ и „ii“ би следвало да се възприемат като алтернативни, така че е достатъчно наличието на единия от двата критерия и не е необходимо едновременното наличие на двата.

Както се посочи по-горе в мотивите на това съдебно решение, съгласно §29 от преамбюла на директивата едно от условията за признаването на статут на бежанец по смисъла на член 1, буква А от Женевската конвенция е наличието на причинно-следствена връзка между причините за преследване, а именно раса,

религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, и актовете на преследване или липсата на закрила срещу такива актове. Съгласно чл. 2, б. „г“ от директивата „бежанец“ означава гражданин на трета държава, който поради основателни опасения от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група се намира извън държавата, чийто гражданин е, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази държава, или лице без гражданство, което, като се намира по горепосочените причини извън държавата на предишното си обичайно пребиваване, не може или поради такива опасения не желае да се завърне в нея, и по отношение на което не се прилага член 12. По отношение на чужденеца следва да се прецени и обстоятелството дали е налице преследване поради принадлежност към определена раса. Преценката на това обстоятелство би следва да се направи от гледна точка на историческото минало на бидуните.

При съобразяване на всички тези обстоятелства и на обстоятелството, че при постановяване на решението си интервюиращият орган е пропуснал да съобрази и нормата на чл. 4, параграф 3 от директивата, обжалваното решение следва да бъде отменено и преписката да се върне на интервюиращ орган в Държавната агенция за бежанците при съобразяване на мотивите, съдържащи се в това съдебно решение.

При постановяването на новото си решение интервюиращият орган следва да съобрази обстоятелството, че оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено за всеки отделен случай, като се вземат под внимание следните елементи: всички относими факти, свързани с държавата на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително законите и подзаконовите актове на държавата на произход, както и начинът на тяхното прилагане, относими декларации и документи, представени от молителя, включително и информация, позволяваща да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване или на тежки посегателства; индивидуалното положение и личните обстоятелства относно молителя, включително и фактори като неговото минало, пол и възраст, за да може да се определи, въз основа на личните обстоятелства относно молителя, дали действията, на които той е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване или за тежки посегателства; фактът дали след напускането на държавата на произход молителят е упражнявал дейности, чиято единствена или основна цел е била да се създадат необходимите условия, за да се подаде молба за международна закрила, с цел да се определи дали тези дейности биха го изложили на преследване или на тежки посегателства, ако той би се завърнал в тази държава; дали е разумно да се смята, че молителят би могъл да се ползва от закрилата на друга държава, чието гражданство той би могъл да поиска.

Независимо, че по време на проведеното интервю чужденецът е заявил, че проблемите му произтичат от обстоятелството, че е лице без гражданство и от обстоятелството на определеното положение на лицата без гражданство в Емирство К., това обстоятелство не е било изследвано от интервюиращия орган.

От страна на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноси на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата - в процесния случай съобразно нормата на чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер на 400 лв. С оглед на изхода на спора направеното искане е основателно, като на основание, чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата следва да се осъди Държавната агенция за бежанците да заплати в полза на адвокат В. И. адвокатско възнаграждение. Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № № УП-№К1/25.01.2019 г. на интервюиращ орган в Държавната агенция за бежанците, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 2 и 4 е отхвърлена молбата на Ал-А. С. М. А. за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

ВРЪЩА административната преписка на интервюиращ орган в Държавната агенция за бежанците за произнасяне по молбата на Ал-А. С. М. А., при спазване на дадените указания по прилагането и тълкуването на закона.

ОСЪЖДА Държавната агенция за бежанците да заплати в полза на адвокат В. И. възнаграждение за адвокат в размер на 400 лв.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: